

bilo ... Prav tam, kakor nekdanj, je stala postelja, na postelji pa je ležalo izsušeno telo njenega očeta.. Ah, kako se je bil izpremenil! Če bi ne bila prepričana, da ne more biti drug nego on, bi ga ne bila spoznala ... Poleg postelje je sedela mati, vpognjena, sključena, na pol živa ...

»Moj oče umira!« ta misel jo hipoma prešine. »Moj oče umira, ah, in jaz ... jaz ...«

Pozabivši na vse — tudi na to, kako sta jo bila oče in mati zavrгла, ko sta bila zvedela o njenem žvljenju — plane v hišo. Na sredi sobe se zgrudi.

»Oče — mati!...« vsklikne in na glas se razjoka.

Mati se sklone po koncu ter zašepče bolniku :

»Hči!...«

A na njegovem mrtvaškem obrazu se pokaže izraz nejevolje. S težavo zasuče glavo proti steni ...

»Oče — mati!« vsklikne še enkrat. Toda odgovora ni dobila! In ko je videla, da ji tudi mati nima ničesar reči, je bila prepričana, da je izgubljeno zanjo vse ... Otrok, do katerega je usahnila ljubezen v prsih lastnih staršev, nima pričakovati ničesar več! ... S to zavestjo se je vzdignila, s to zavestjo je odšla ...

Hiša je bila na koncu mesta ... Krenila je črez njive in travnike ter drvila dalje ... dalje ...

Od časa do časa je dvignila pesti ter v divji obupanosti zaklicala, da se je strahovito razlegalo v vlažno noč:

»O ti prokleti ... o ti prokleti!...«

Vedno dalje ... vedno dalje jo je gnalo ...

Kam? ...

Tam preko ravni vali umazana reka svoje motne valove ... Ali tja? ... Mogoče, da si še premisli, mogoče, da se še vrne! ... Vse eno! ... Pred njo globoka struga — za njo obup in stud in groza! ...

Rešitve ni! ...

* * *

»O ti prokleti ... o ti prokleti!...«
Ne — zmeraj človek ni vsega sam kriv! ...

Včasih poseže nekaj vmes, kar mu odkaže tir, po katerem mora ... mora hoditi ...

Nekaterega človeka zadene usoda Judeža Iškarijota ...

Prej ali slej ga dohiti ... prej ali slej pride odločilni moment in — rešitve ni! ...

(Zvršetak.)

POTNIKOVA PESEM. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Priroda vsa pomladni vrt,
in zdaj naj tožim sam potrt?
Sedaj, ko petja čas je, rož,
naprej za cilji stopaj mož!
Kaj vabiš majka hladna smrt —
Življenje boj! moj duh nestrtn
ne išče mirnih si grobov
v areni zmage tu gotov!
Če nizka vrata — skloni vrat,
a če visoka — mož takrat!
Življenje, nu, je šarlatan
a ti za cilji v jasen dan!

Potujem pod večerni čas
ozrem se: zginila je vas ...
Slemen ne vidim belih hiš
na stolpu le žari se križ —
V sice se moje mi žari ...
kaj g. oza smrti, strah noči!

KAJ JE GLAVNI VZROK, DA SE VEČINA MOŽKIH PROTIVI ŽENSKI OSAMOSVOJI? SAVA.

Vedno in povsod opazimo, kako moški svet od vseh krajev nasprotuje ženski osamosvoji, kako oni grozni zveri, koje so krstili za »emancipacijo«, ob vsaki priliki mečejo polena pod noge s pobožno željo, naj bi se ob nja spodtaknila in padla ali se pogreznila ter tako izginila enkrat za vselej z zemeljskega površja.